

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Jihoměstská majetková a.s.**, se sídlem Ocelíkova 672/1, Praha 4, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 91/5, Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 14. 10. 2015, č. j. 00559-18/2015-ERU,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí předsedkyně žalovaného, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. POZE-00559/2015-ERU, č. j. 00559-14/2015-ERU. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 91 odst. 1 písm. e) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění

účinném pro projednávanou věc (dále jen „energetický zákon“). Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 11 000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalovaný dne 19. 1. 2015 zahájil se žalobcem správní řízení pro možné spáchání správního deliktu dle ustanovení § 91 odst. 1 písm. e) energetického zákona. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že žalovanému neposkytl požadované informace a podklady, které na něm žalovaný opakovaně požadoval, a to nejprve žádostí o poskytnutí informací dle ustanovení § 15a energetického zákona ze dne 18. 6. 2013, č. j. 08193/2013-ERU, se stanovením lhůty k doložení do dne 12. 7. 2013; a následně opakovanou žádostí o poskytnutí informací dle téhož ustanovení energetického zákona ze dne 17. 7. 2013, č. j. 08193-54/2013-ERU, se stanovením lhůty na doložení do dne 24. 7. 2013.

Dne 11. 2. 2015 pak žalovaný vydal pod sp. zn. POZE-00559/2015-ERU, č. j. 00559-7/2015-ERU, rozhodnutí, kterým žalobce shledal vinným ze spáchání předmětného správního deliktu, a za toto jednání mu uložil pokutu ve výši 14 000 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Předsedkyně žalovaného toto rozhodnutí k rozkladu žalobce rozhodnutím ze dne 13. 4. 2015, č. j. 00559-11/2015-ERU, zrušila a věc vrátila žalovanému k novému projednání. Následně dne 3. 6. 2015 žalovaný vydal pod sp. zn. POZE-00559/2015-ERU, č. j. 00559-14/2015-ERU, v pořadí druhé rozhodnutí, kterým žalobce opětovně shledal vinným ze spáchání předmětného správního deliktu, a za toto jednání mu uložil pokutu ve výši 11 000 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil podáním rozkladu, který předsedkyně žalovaného (nyní žalobou napadeným) rozhodnutím ze dne 14. 10. 2015, č. j. 00559-18/2015-ERU, zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a skutkové okolnosti dané věci. Dále namítal, že lhůtu stanovenou pro poskytnutí informací, která byla určena v opakované žádosti o poskytnutí informací ze dne 17. 7. 2013, č. j. 08193-54/2013-ERU, nelze pokládat za přiměřenou, neboť žalobci jako adresátovi povinnosti nedávala reálnou možnost k jejímu splnění. Žalobce se proto domníval, že nebyla naplněna hmotněprávní podmínka v podobě poskytnutí přiměřené lhůty, a tedy v daném případě jednání žalobce postrádalo znak protiprávnosti. Z výzev žalovaného požadujících poskytnutí informací zároveň nebyla patrná významnost požadovaných informací pro funkce regulátora trhu s elektrickou energií. V novém rozhodnutí ze dne 3. 6. 2015 žalovaný sice uvedl, že šlo o informace pro správné nastavení výše podpory formou výkupních cen a pro následnou kontrolu nastavení parametrů vyhlášky č. 347/2012 Sb., kterou se stanoví technicko-ekonomické parametry obnovitelných zdrojů pro výrobu elektřiny a doba životnosti výroben elektřiny z podporovaných zdrojů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 347/2012 Sb.“), avšak již neuvedl k požadovaným informacím cokoli konkrétnějšího ve smyslu jejich reálného funkčního použití ve své činnosti a jejich využitelnosti. Žalovaný proto neprokázal naplnění objektivní stránky tvrzeného správního deliktu, neboť nezjistil, zda se jednalo o informace nezbytné, neuvedl konkrétní následky neposkytnutí těchto informací a nevymezil příčinnou souvislost mezi nimi a tvrzeným protiprávním jednáním žalobce. Tento postup tak dle žalobce činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Vedle toho žalovaný

ani v jednom ze svých rozhodnutí nespécifikoval délku trvání tvrzeného protiprávního stavu, ani blíže nevymezil objekt chráněný příslušnými ustanoveními energetického zákona a individualizací zásahu tvrzeného protiprávního jednání společnosti do takto chráněného objektu.

Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že posuzované jednání nenaplnilo znak společenské škodlivosti. Dle názoru žalobce byly požadované informace žalovanému poskytnuty pouze s velmi mírným opožděním, přičemž případná společenská škodlivost správního deliktu v průběhu času klesá a postupně zaniká. Žalovaný přitom se žalobcem zahájil správní řízení o předmětném správním deliktu až po roce a půl od okamžiku, kdy mu bylo jeho údajné spáchání známo. V této souvislosti žalobce namítal též porušení zásady subsidiarity trestní represe, přičemž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 17/2007 - 135, a ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008 - 46.

Žalobce měl dále za to, že i pokuta byla stanovena v nepřiměřené výši, kdy se domníval, že žalovaný navzdory svému tvrzení stále implicitně pracoval s dvojím přičítáním. Tento fakt dle žalobce vyniká zejména při srovnání výše jemu uložené pokuty rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 2. 2015, č. j. 00559-1/2015-ERU, tj. pokuty ve výši 14 000 Kč, a výše pokuty uložené rozhodnutím ze dne 3. 6. 2015, č. j. 00559-14/2015-ERU, v částce 11 000 Kč. Rovněž způsob stanovení výše pokuty je dle žalobce nutno pokládat za nepřezkoumatelný.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení. *In eventum* pro případ, že by krajský soud neshledal důvody pro zrušení rozhodnutí, aby od uložené pokuty upustil.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě předně odkázal na obsah odůvodnění obou vydaných správních rozhodnutí. Dle jeho názoru bylo v daném případě nespornou skutečností, že žalobce ve stanovené lhůtě nevyhověl žádosti žalovaného o poskytnutí informací, čímž nepochybně porušil povinnost stanovenou v § 15a energetického zákona. Ve vztahu ke stanovené lhůtě pro poskytnutí informací žalovaný uvedl, že žalobce napadá nepřiměřenost stanovené lhůty u žádosti opakované, k naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu dle ustanovení § 91 odst. 1 písm. e) energetického zákona však došlo již marným uplynutím lhůty stanovené v první žádosti, která byla dle žalovaného přiměřená, a to i s ohledem na jednoduchost a časovou nenáročnost poskytnutí požadovaných informací.

Dle žalovaného v předmětných žádostech o poskytnutí informací byl uveden právní důvod a účel vyžadovaných podkladů, a žalobci tak muselo být zřejmé, jaké informace má poskytnout a k čemu budou sloužit. V této souvislosti žalovaný zároveň upozornil, že jednání žalobce spočívající v neposkytnutí požadovaných informací ve stanovené přiměřené lhůtě narušilo řádný výkon jeho pravomoci.

Pokud se jednalo o námitky žalobce ohledně nepřiměřenosti uložené pokuty a způsobu jejího stanovení, měl žalovaný za to, že napadené rozhodnutí v této části nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, je přezkoumatelné a výše sankce zcela odpovídá rozhodovací praxi žalovaného v obdobných případech. Z výše uvedených důvodů tak žalovaný navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle ustanovení § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí předsedkyně žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž o věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce dodatečně udělil k rozhodnutí věci bez nařízení jednání svůj souhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě předně uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti vydaného rozhodnutí předsedkyně žalovaného, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, ke které krajský soud přihlíží z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí předsedkyně žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.

V této souvislosti žalobce namítal, že se předsedkyně žalovaného v napadeném rozhodnutí nevypořádala s některými jeho námitkami uplatněnými v rozkladu, přičemž za nepřezkoumatelný považoval též způsob stanovení pokuty. Krajský soud k takto předestřené námitce na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přitom ve své judikatuře (k tomu srovnej již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25, dostupný na www.nssoud.cz) připustil, že odvolací orgán (v daném případě orgán rozhodující o rozkladu) není povinen vyčerpávajícím způsobem reagovat na každou námitku, s níž se již

dříve vyrovnal prvostupňový správní orgán. Odvolací orgán může na argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí pouze odkázat, popř. ji rozvinout a doplnit o chybějící argumenty. Při soudním přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí o rozkladu je pak třeba vycházet ze skutečnosti, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti, a tedy vydaná správní rozhodnutí obou stupňů spolu tvoří jeden celek. Případné mezery v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srovnej též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 6 As 186/2015 - 31, dostupný na www.nssoud.cz). V návaznosti na právě uvedené tedy krajský soud uzavírá, že ačkoli žalobci je možno přisvědčit do té míry, že předsedkyně žalovaného se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřila k námitkám žalobce uplatněným v rozkladu stručnějším způsobem, nelze přehlížet, že v odůvodnění rozhodnutí odkazuje též na str. 9 až 11 prvostupňového rozhodnutí s tím, že na jednotlivé námitky žalobce bylo právě reagováno na tomto místě odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

I přes aplikaci shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu nicméně krajský soud shledal, že zde existuje námitka (stran porušení presumpce neviny), která byla žalobcem poprvé vznesena až v rozkladu, na kterou ovšem nebylo předsedkyní žalovaného v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí reagováno. Toto dílčí pochybení nicméně krajský soud hodnotí jako vadu nemající vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť předmětná námitka žalobce směřovala proti postupu žalovaného před vydáním původního (v pořadí prvního) rozhodnutí ze dne 11. 2. 2015, sp. zn. POZE-00559/2015-ERU, č. j. 00559-7/2015-ERU, které bylo následně ve prospěch žalobce k jeho rozkladu zrušeno. Uvedenou námitkou byl tedy zpochybňován postup žalovaného v dřívějším řízení, které nevyústilo ve vydání rozhodnutí, která jsou nyní předmětem přezkumu ze strany krajského soudu. Krajský soud proto při hodnocení obsahu odůvodnění nyní žalobou napadeného rozhodnutí, ve spojení s obsahem odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, dospěl k závěru, že toto nelze (i s odkazem na již výše zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25, dostupný na www.nssoud.cz) pokládat bez dalšího za nepřezkoumatelné co do nevypřádání se s námitkami žalobce obsaženými v podaném rozkladu. Za nepřezkoumatelný pak krajský soud nepovažuje ani způsob stanovení výše pokuty, kterému bude v odůvodnění tohoto rozsudku věnována pozornost dále.

Zároveň vzhledem k tomu, že krajský soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, mohl přistoupit k meritornímu posouzení důvodnosti jednotlivých námitok žalobce vztahujících se k věci samé.

Dle ustanovení § 15a odst. 1 energetického zákona držitel licence nebo jiná právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba jsou povinni poskytnout ministerstvu, Energetickému regulačnímu úřadu a Státní energetické inspekci na písemnou žádost ve stanovené přiměřené lhůtě úplné, správné a pravdivé podklady a informace nezbytné pro výkon jejich působnosti podle tohoto zákona. Dle odst. 3 téhož ustanovení při vyžádání podkladů a informací uvede ministerstvo, Energetický regulační úřad nebo Státní energetická inspekce právní důvod a účel vyžádání podkladů a informací a poučí o možnosti uložení pokuty v případě jejich neposkytnutí.

Dle ustanovení § 91 odst. 1 písm. e) se držitel licence dopustí správního deliktu tím, že neposkytne ministerstvu, Energetickému regulačnímu úřadu nebo Státní energetické inspekci ve stanovené lhůtě požadované podklady nebo informace podle § 15a odst. 1 nebo neposkytne Komisi ve stanovené lhůtě požadované podklady nebo informace podle § 15a odst. 2. Dle odstavce 13 písm. c) tohoto ustanovení se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta do 15 000 000 Kč.

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že žalovaný neprokázal naplnění objektivní stránky tvrzeného správního deliktu, jelikož nezjistil nezbytnost požadovaných informací pro činnost žalovaného, neuvedl následky neposkytnutí těchto informací a nevymezil příčinnou souvislost mezi nimi a tvrzeným protiprávním jednáním žalobce.

Ze správního spisu v této souvislosti vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti. Žalovaný zaslal žalobci prostřednictvím veřejné datové sítě dne 18. 6. 2013 žádost o poskytnutí informací podle ustanovení § 15a energetického zákona, č. j. 08193/2013-ERU, se stanovením lhůty pro doložení do 12. 7. 2013. Uvedenou žádostí žalovaný požadoval: „*Vyplnění přiloženého souboru TVS_sber_dat_FVE.xls za období od 1. 6. 2012 do současnosti, pro výroby s instalovaným výkonem nad 30 kW, které uplatňují provozní podporu podle zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie.*“ Dále žalovaný v předmětné žádosti specifikoval způsob a formu odpovědi, kterou měl žalobce žalovanému zaslat, označil kontaktní osoby pro případné nejasnosti či dotazy žalobce a dále jako důvod požadovaných informací uvedl, že informace požaduje v souvislosti s výkonem jeho regulační působnosti dle ustanovení § 17 odst. 6 písm. d), ve spojení s ustanovením § 19a, energetického zákona. V závěru žádosti žalovaný také poučil žalobce o tom, že neposkytnutí informací v uvedené lhůtě nebo poskytnutí nepravdivých podkladů je správním deliktem, za který může být uložena pokuta až do výše 15 000 000 Kč.

Tato žádost byla dle přiložené doručenky, založené ve správním spisu, v souladu s ustanovením § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), doručena žalobci do datové schránky tzv. fikcí dne 1. 7. 2013. Zároveň z uvedené doručenky vyplývá, že dne 3. 7. 2013 se do datové schránky žalobce přihlásila pověřená osoba s právem přístupu ke zprávě dle ustanovení § 8 odst. 6 zákona o elektronických úkonech. Žalobce ovšem na žádost o poskytnutí informací nereagoval a žalovanému ve stanovené lhůtě požadované podklady nezaslal.

Žalovaný proto pristoupil k zaslání opakované výzvy, kdy dne 17. 7. 2013 zaslal žalobci další žádost o poskytnutí informací dle ustanovení § 15a energetického zákona, č. j. 08193-54/2013-ERU, se stanovením lhůty pro doložení do 24. 7. 2013. Žalovaný v žádosti opětovně specifikoval způsob a formu odpovědi, kontaktní osoby, důvod a účel vyžadovaných podkladů (shodně jako v předchozí žádosti) a dále žalobce poučil o následcích nesplnění povinnosti dle ustanovení § 15a energetického zákona.

Tato opakovaná žádost byla dle připojené doručenký, založené ve správním spisu, žalobci doručena dne 23. 7. 2013. Žalobce však ani v tomto případě na opakovanou žádost žalovaného nereagoval a v prodloužené lhůtě mu požadované podklady nezaslal.

Z výše popsaného je dle krajského soudu patrné, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu dle ustanovení 91 odst. 1 písm. e) energetického zákona, a tím též jeho objektivní stránku, kterou žalobce činí spornou. Znaký určující skutkovou podstatu konkrétního správního deliktu tvoří znaký charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu. Z hlediska formálního naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty předmětného správního deliktu se přitom krajský soud zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, který v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce naplnil všechny definiční znaký skutkové podstaty správního deliktu. Jednání, resp. opomenutí, jímž se žalobce správního deliktu dopustil, žalovaný zcela srozumitelně v rozhodnutí popsal, kdy se v daném případě jednalo o opakované neposkytnutí požadovaných podkladů žalovanému ve stanovené lhůtě (§ 15a energetického zákona). K následkům správního deliktu se pak žalovaný vyjádřil především v té části odůvodnění vztahující se k naplnění materiální stránky správního deliktu (k tomu blíže viz dále). A souvislost mezi opomenutím žalobce a následky tohoto opomenutí je v posuzovaném případě taktéž dána, jelikož následek by bez tohoto jednání nenastal buď vůbec, anebo by bez něho nenastal takovým způsobem, jak se stalo v posuzované věci. Nelze tedy s ohledem na shora uvedené přisvědčit námitce žalobce, že se žalovaný nezabýval naplněním všech znaků skutkové podstaty předmětného správního deliktu.

Žalobce měl dále za to, že lhůta určená v opakované žádosti ze dne 17. 7. 2013, č. j. 08193-54/2013-ERU, nebyla přiměřená ve vztahu ke splnění v ní stanovené povinnosti. Ani tuto námitku však krajský soud neshledal důvodnou. Jak již bylo uvedeno výše, v nyní projednávané věci byla první žádost dle ustanovení § 15a energetického zákona ze dne 18. 6. 2013, č. j. 08193/2013-ERU, kterou byl žalobce vyzván ke sdělení informací a podkladů, doručena žalobci tzv. fikcí dne 1. 7. 2013, tedy jedenáct dní před uplynutím lhůty k doložení požadovaných podkladů. Opakovaná žádost ze dne 17. 7. 2013, č. j. 08193-54/2013-ERU, pak byla žalobci doručena dne 23. 7. 2013, jeden den před uplynutím lhůty pro doložení podkladů v ní požadovaných, která byla stanovena do 24. 7. 2013.

V návaznosti na výše uvedené krajský soud předně pokládá za nutné na tomto místě připomenout, že pokud správní orgán při stanovení lhůt ke splnění určité povinnosti přistoupí k jejich určení pevným datem (tj. bez vazby na okamžik doručení zasílané písemnosti – zde konkrétně žádostí o předložení požadovaných informací), je nutno v takovém případě pamatovat na skutečnost, že se adresát při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě, tj. i při doručování do datových schránek, nemusí po určitý časový úsek do datové schránky přihlásit, a tedy může dojít k doručení písemnosti až tzv. fikcí ve smyslu ustanovení § 17 odst. 4 zákona o elektronických úkonech. Při stanovení lhůt pevným datem by tedy správní orgán měl zohledňovat skutečnost, že se v průběhu desetidenní „úložní“ doby adresát do systému datových schránek nepřihlásí, a tedy k doručení písemnosti, v níž je lhůta pevným datem stanovena, dojde až uplynutím desátého dne od dodání zprávy do datové schránky. V daném případě se přitom nevhodně stanovené pevné datum lhůty ukázalo právě na příkladu

druhé (opakované) žádosti, která byla žalobci doručena pouhý jeden den (23. 7. 2013) před uplynutím stanovené lhůty (24. 7. 2013).

Stran důvodnosti takto žalobcem namítané skutečnosti je nicméně klíčové, že žádost o poskytnutí informací ze dne 17. 7. 2013, č. j. 08193-54/2013-ERU, byla v pořadí již druhou, opakovanou žádostí doručenou žalobci, což žalobce v podané žalobě opomněl zmínit. Nelze tedy v žádném případě souhlasit s jeho tvrzením, že by na doložení žalovaným požadovaných podkladů měl pouze jeden den. K doručení první žádosti žalobci došlo již dne 1. 7. 2013, a přestože se tak stalo fikcí, dne 3. 7. 2013 se do datové schránky žalobce přihlásila pověřená osoba s právem přístupu ve smyslu ustanovení § 8 odst. 6 zákona o elektronických úkonech. Tím zároveň došlo k materiálnímu doručení žádosti žalovaného o poskytnutí informací, jež se takto dostala do sféry žalobce. Na této skutečnosti pak nemůže nic změnit ani obrana žalobce, že datová zpráva byla vybrána neoprávněnou osobou. Je totiž pouze na žalobci zajistit si, aby neoprávněné osoby neměly k jeho datové schránce přístup. Nejpozději od 3. 7. 2013 tedy žalobce musel vědět o tom, že jej žalovaný vyzývá k poskytnutí požadovaných informací, přičemž ani ve lhůtě do 12. 7. 2013, ani v následně prodloužené lhůtě do 24. 7. 2013, žalobce požadované podklady žalovanému nezaslal, a svou povinnost tak dle ustanovení § 15a energetického zákona ve stanovených lhůtách nesplnil. Jeden den, který žalobci zbýval k předložení požadovaných informací na podkladě druhé opakované žádosti, přitom nelze vnímat a hodnotit izolovaně, tj. bez zohlednění skutečnosti, že žalobci byla již dříve poskytnuta dostatečně dlouhá lhůta k tomu, aby na žádost žalovaného reagoval.

Ve vztahu k žalobcem namítané absenci materiální stránky správního deliktu, tedy společenské škodlivosti, krajský soud připomíná, že důvody, které žalobce uvádí na podporu argumentu, že jeho delikt nenaplňoval potřebný stupeň společenské škodlivosti, spočívají v tom, že žalobce nakonec požadované podklady doložil, a to pouze s velmi mírným časovým zpožděním, že společenská škodlivost správního deliktu klesá v průběhu času, a pokud žalovaný řízení o správním deliktu zahájil až po roce a půl od jeho spáchání, společenská škodlivost vyprchala.

Ani s takto uplatněnými žalobními námitkami se však krajský soud neztotožnil. Společenská škodlivost činu znamená, že jeho spácháním pachatel ohrozí zájem společnosti, který je považován za důležitý a kterému je zákonem přiznána ochrana. Smyslem a cílem právní úpravy trestání za předmětný správní delikt, je přitom zajistit v praxi fungující komunikaci při výkonu působnosti žalovaného, v rámci které je v konkrétních případech nutná součinnost držitelů licence, případně jiných povinných osob. Pro splnění zákonné povinnosti v tom kterém konkrétním případě, která je nezbytná pro samotný výkon pravomoci žalovaného, proto nestačí žádosti vyhovět a požadované podklady doložit „někdy“ v budoucnu (v závislosti na vůli či momentální ochotě žalobce), nýbrž je nutné danou povinnost splnit bezvadně (doložit úplné, správné a pravdivé podklady) a v určené lhůtě tak, aby žalovaný mohl výkon své působnosti řádně zajišťovat a realizovat.

V posuzovaném případě přitom byly informace a podklady žalovaným vyžadovány v souvislosti s výkonem jeho regulační působnosti podle ustanovení § 17 odst. 6 písm. d), ve spojení s § 19a, energetického zákona, což v souladu s ustanovením § 15a odst. 3 energetického zákona žalovaný uvedl v obou žádostech o informace. V prvostupňovém

rozhodnutí pak v této souvislosti dále zdůraznil nezbytnost takto požadovaných informací pro správné nastavení výše podpory formou výkupních cen a také pro následnou kontrolu nastavení parametrů vyhlášky č. 347/2012 Sb. a její případnou novelizaci pro další období. Toto vymezení přitom krajský soud pokládá za dostačující a je z něj patrná také nezbytnost požadavku žalovaného na poskytnutí těchto informací z hlediska možného ohrožení zájmů společnosti v této oblasti. Nedodání podkladů a informací ve stanovené lhůtě je totiž možné považovat za zásah do zájmu společnosti (jehož ochrana stojí vysoko) zajistit řádný výkon působnosti žalovaného a tím zároveň i řádné fungování trhu s energiemi, které je nezbytné a žádoucí pro všechny jeho účastníky, včetně spotřebitelů. Z tohoto pohledu tedy jednání žalobce nepochybně naplnilo také materiální stránku správního deliktu a je možno je hodnotit jako jednání společensky škodlivé.

K námitce žalobce, že požadované podklady žalovanému doložil pouze s mírným zpožděním, krajský soud připomíná, že zákonodárce v ustanovení § 91 odst. 1 písm. e) energetického zákona řadí nesplnění kterékoli z povinností dle § 15a tohoto zákona mezi správní delikty držitele licence. Posuzovaný případ tedy spadá do kategorie správního trestání, a tedy rozhodování o odpovědnosti (o vině a trestu) za konkrétní porušení právní povinnosti. Proto ani za situace, kdy následně dojde k nápravě škodlivého stavu, včetně odstranění případných nežádoucích důsledků, nemůže tato okolnost zbavit subjekt (zde žalobce) odpovědnosti za porušení konkrétních povinností, jichž se dopustila. Zahájil-li pak žalovaný správní řízení až dne 19. 1. 2015, tedy po roce a půl od okamžiku, kdy mu bylo spáchání správního deliktu známo tak, jak na tuto skutečnost žalobce upozorňoval v podané žalobě, byl tento postup dle krajského soudu v souladu se zákonem. Dle ustanovení § 91d odst. 3 energetického zákona totiž odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. Žalovaný v posuzovaném případě tyto zákonné lhůty dodržel, a jeho postupu tak nelze nic vytknout. V daném případě tedy ani skutečnost, že žalovaný přistoupil k zahájení řízení až poté, co žalobce dne 13. 8. 2013 doručil požadované podklady žalovanému, nemění nic na odpovědnosti žalobce. Daná právní úprava správního deliktu totiž není koncipována jako úprava tzv. deliktu „pořádkového“, ale jako tzv. jiný správní delikt, kdy zákonodárce jej sám takto v § 91 energetického zákona řadí mezi správní delikty držitele licence (ačkoli vedle toho zná a upravuje i delikty pořádkové, a to konkrétně v ustanovení § 91c energetického zákona).

Krajský soud tedy nedospěl k závěru, že by postupem žalovaného došlo k porušení zásady subsidiarity trestní represe, neboť účelem uložení sankce za předmětný správní delikt již nebyla primárně represe a vynucení splnění právní povinnosti (k níž žalobce následně přistoupil), ale především preventivní působení sankce *pro futuro* ve smyslu zajištění budoucího plnění zákonem stanovených povinností ze strany žalobce jako povinného subjektu. Byť tedy v důsledku běhu času, který v daném případě uplynul mezi porušením zákonem stanovených povinností a zahájením správního řízení, mohlo být represivní působení sankce výrazně oslabeno a mohlo slovy žalobce „vyprchat“, z argumentace žalobce (který v tomto ohledu nic v podané žalobě netvrdí a nečinil tak ani v průběhu správního řízení) není zřejmé, že by se v průběhu času, který uplynul do doby zahájení správního řízení, poučil a že by v následujících letech k výzvám žalovaného řádně plnil stanovené povinnosti, a tedy že by ani preventivního působení sankce již nebylo v případě žalobce třeba.

V této souvislosti pak krajský soud zároveň doplňuje, že k okolnosti, že žalobce následně přistoupil ke splnění zákonem stanovené povinnosti a požadované informace žalovanému poskytl, bylo přihlédnuto při ukládání sankce a zohledněno při stanovení její výše. K tomu v souzené věci krajský soud odkazuje především na citaci odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí: „*Účastník řízení však požadované informace doložil Úřadu dne 13. srpna 2013 (20 dní od uplynutí lhůty stanovené v opakované žádosti), což vnímá správní orgán jako polehčující okolnost oproti případům, kdy jsou požadované podklady dodány výrazně později, a zároveň tuto skutečnost vnímá správní orgán jako výrazně polehčující okolnost oproti případům, kdy požadované informace nejsou povinnými subjekty doloženy vůbec.*“

K žalobcem obecně namítané nepřiměřenosti uložené pokuty krajský soud předně poukazuje na znění ustanovení § 91d odst. 2 energetického zákona, podle kterého se při stanovení výše pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, době trvání a okolnostem, za kterých byl spáchán.

Žalovaný přitom při stanovení výše pokuty přihlédl k závažnosti správního deliktu, který ohrozil a narušil řádný výkon jeho působnosti v oblasti cenové regulace. Pokud se jednalo o způsob spáchání správního deliktu, vzal žalovaný v úvahu, že žalobce ve stanovených lhůtách neplnil své zákonné povinnosti, přestože byl žalovaným opakovaně žádán o doložení podkladů a informací s poučením o možnosti uložení pokuty v případě nevyhovění těmto žádostem. Jako polehčující okolnost pak žalovaný hodnotil právě následné doložení požadovaných informací ze strany žalobce dne 13. 8. 2013 (tj. 20 dní po uplynutí lhůty stanovené v opakované žádosti).

Prisvědčit v této souvislosti nelze ani námitce žalobce, že žalovaný navzdory svému tvrzení o opaku nadále při stanovení výše pokuty implicitně pracuje s dvojím přičítáním, což se dle žalobce odrazilo v její výši. Žalovaný přitom k otázce následků spáchaného správního deliktu ve svém rozhodnutí uvedl: „...[ú]častník řízení jako povinný subjekt svým protiprávným jednáním ohrozil a narušil roli Úřadu jako cenového regulátora a tím v důsledku ohrozil také účastníky trhu s energiemi a spotřebitele. K uvedenému však správní orgán přihlédl jako k přitěžující okolnosti při posuzování otázky závažnosti spáchaného správního deliktu a z důvodu zachování zásady zákazu dvojího přičítání s ohledem na vyslovený právní názor druhostupňového orgánu k uvedenému nepřihlížel jako k přitěžující okolnosti při stanovení výše uložené pokuty.“ Hodnocení okolnosti, že žalobce svým jednáním ohrozil a narušil roli žalovaného jako regulátora trhu s energiemi, tak bylo z hlediska svých důsledků a škodlivosti tohoto jednání hodnoceno jako přitěžující okolnost pouze jednou, a to v rámci posuzování závažnosti tohoto jednání, což žalovaný zároveň promítl v rozhodnutí ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. POZE-00559/2015-ERU, č. j. 00559-14/2015-ERU, kdy přistoupil ke korekci výše pokuty, kdy žalobci za předmětný správní delikt uložil pokutu ve výši 11 000 Kč. V původním rozhodnutí ze dne 11. 2. 2015, sp. zn. POZE-00559/2015-ERU, č. j. 00559-7/2015-ERU, které bylo k rozkladu žalobce zrušeno předsedkyní žalovaného, přitom žalobci byla za spáchání předmětného správního deliktu uložena pokuta ve výši 14 000 Kč. Dle krajského soudu je tak z výše uvedeného patrné,

že žalovaný se řídil závazným právním názorem předsedkyně žalovaného (vysloveným v předchozím zrušovacím rozhodnutí) a tuto skutečnost již v neprospěch žalobce nehodnotil dvakrát. K diferenci obou uvedených částek, která se žalobci patrně jevila nedostatečnou, zároveň krajský soud připomíná, že rozhodování o výši sankce za správní delikt se děje v mezích volného správního uvážení (diskreční pravomoci správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve stanovených mezích (k tomu shodně srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, dostupný na www.nssoud.cz). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze tedy pouze potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. V posuzovaném případě však krajský soud k takovému závěru stran postupu žalovaného při ukládání pokuty nedospěl.

Shodně se na tomto místě nelze ztotožnit ani s námitkou žalobce, že žalovaný ve svém rozhodnutí přesně nespecifikoval délku protiprávního stavu. Naopak, žalovaný vymezil počátek trvání protiprávního stavu v dané věci marným uplynutím lhůty stanovené k doložení požadovaných podkladů a informací a jeho konec okamžikem, kdy žalobce požadované podklady doložil, přičemž délku trvání protiprávního stavu, tj. dobu od 13. 7. 2013 do 13. 8. 2013, hodnotil ve prospěch žalobce.

Žalovaný při stanovení výše pokuty přihlédl s odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb., také k majetkovým poměrům žalobce, přičemž vycházel z poskytnuté účetní závěrky žalobce. Pokuta, u níž dolní hranice zákonného rozpětí není stanovena a horní hranice činí až 15 000 000 Kč, a která byla v případě žalobce uložena v částce 11 000 Kč, tak byla jednoznačně uložena při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Takto určená pokuta přitom nijak nevybočila z mezí správního uvážení, není projevem libovůle žalovaného a její výši nelze hodnotit jako nepřiměřenou ani jako excesivní vybočení.

Pokud pak žalobce pro případ, že by krajský soud shledal žalobou napadené rozhodnutí jako věcně správné, v podané žalobě navrhl, aby krajský soud upustil od potrestání žalobce, krajský soud konstatuje, že podle § 78 odst. 2 s. ř. s. soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s., od trestu za správní delikt upustit nebo jej v mezích zákonem dovolených snížit, pokud byl trest uložen ve *zjevně nepřiměřené* výši. Pokud tedy zdejší soud z důvodů uvedených výše neshledal, že by pokuta byla nepřiměřená, tím spíše nemohl dovodit, že by pokuta byla uložena ve *zjevně nepřiměřené* výši, což je zákonnou podmínkou pro upuštění od potrestání.

Dle krajského soudu tak žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil všechny skutečnosti, které podle zdejšího soudu zohlednit měl, a výsledek jeho úvah co do výše uložené pokuty je zjištěným okolnostem přiměřený. Zjevnou nepřiměřenost zdejší soud nedovodil ani ve vztahu k jednotlivým krokům žalovaného v postupu při stanovení pokuty, ani ve vztahu k výsledné částce. Pouze v takovém případě by přitom moderační návrh uplatněný podle § 78 odst. 2 s. ř. s. mohl být úspěšný. Krajský soud proto ani tento návrh žalobce neshledal důvodným.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu